

בבית המשפט העליון

רע"ב 8310/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (השופט ד'
עטר) מיום 25.10.2018 בעת"א 31037-10-18

בשם המבקש: עו"ד רות מוחבר

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו
כבית משפט לעניינים מנהליים (השופט ד' עטר) מיום 25.10.2018 בעת"א 31037-
10-18 במסגרתה התקבלה בחלקה עתירת המבקש והותר לו לשוחח עם ילדיו הקטינים
אחת לשבוע לפרק זמן שלא יעלה על 15 דקות.

1. המבקש עצור עד תום ההליכים החל מיום 11.7.2016 בגין חשד לביצוע שורה
של עבירות חמורות, ביניהן סיוע לרצח ועבירות פריצה ונשק. המבקש שוהה בהפרדה
בכלא רימונים. ביום 14.1.2018 הגיש העותר עתירה לבית המשפט המחוזי במסגרתה
ביקש כי יתאפשר לו להאריך את מספר השעות שבהן ניתן לו לשוחח עם בא-כוחו וכי
יותר לו גם לשוחח באמצעות הטלפון עם ילדיו הקטינים. בחלק הרלוונטי לענייננו,
קבע בית המשפט כי, כפי שעולה בין היתר מהחומר המודיעיני שהוצג לפניו חרף
שהותו במעצר, המבקש אינו חדל ממעורבותו בפלילים וקיימת הצדקה לחשש מפני
פתיחת ערוצי תקשורת בפניו. עם זאת, לאור חשיבות שמירת הקשר בין העותר לבין

ילדיו, בין היתר בהתבסס על חוות דעת של פסיכולוג חינוכי שהוגשה מטעם המבקש, ובאיזון המתחייב נוכח הסיכון הנשקף ממנו, נקבע כי יותר למבקש לשוחח פעם בשבוע למשך 15 דקות עם מי מילדיו הקטינים, וזאת במועד שיקבע שירות בתי הסוהר ובפיקוחו.

מכאן הבקשה שלפני.

2. לטענת העותר, המגבלות שקבע בית המשפט המחוזי על יצירת קשר טלפוני עם ילדיו מהוות פגיעה בלתי מידתית בזכותו לחיי משפחה, כאשר מדובר בסוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור. המבקש עמד על כך כי אין במידע המודיעיני כדי להצביע על האפשרות כי הוא ינצל לרעה את שיחות הטלפון עם ילדיו, וכי נוכח גילם של הילדים, קטנים הסיכויים שהשיחות עמם תשמנה למטרות פליליות. העותר גם טען כי הוא מופלה לרעה ביחס לשותפיו לכתב האישום, אשר זוכים לשוחח עם ילדיהם מידי יום.

3. לאחר עיון בטענות המבקש, בנספחים שצורפו לבקשה, בהחלטת בית המשפט המחוזי ובחומר החסוי שהוצג לפני בית המשפט המחוזי ואשר הוגש לבקשתי גם לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה. כידוע, רשות ערעור בעתירת אסיר תינתן רק כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית או נושא בעל חשיבות החורגת מנסיבותיו הפרטניות של המבקש (רע"ב 7/86 וייל נ' מדינת ישראל (26.6.1986)). במקרה זה, אין מדובר בסוגיה עקרונית אלא באיזון שנערך בעניינו הספציפי של המבקש, בהתחשב במסוכנות הנשקפת ממנו ובנסיבותיו המשפטיות בהתייחס גם לחוות דעת פסיכולוגית שהוגשה על ידו בהתייחס לאחד מילדיו. זאת ועוד, משהתקבלה עתירת המבקש באופן חלקי, לאחר שערך בית המשפט איזון בין מכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין, על אחת כמה וכמה שאין כל מקום להתערב בהחלטה במסגרת זו (השוו: רע"ב 8703/16 אבוטבול נ' מדינת ישראל (9.3.2017)).

4. יתר על כן, גם לגופו של עניין, לאחר שעיינתי במידע המודיעיני שהוגש לבית המשפט המחוזי, לא מצאתי כי קמה כל עילה להתערב בקביעת בית המשפט. זאת שעה שהחומר שהוגש מצביע על מעורבותו של המבקש בפלילים ומקים חשש ממשי כי הוא ינצל מצבים שונים לצורך העברת מסרים שנועדו לשמש לאותה פעילות פלילית. נוכח האמור, גם לא מצאתי להידרש לטענות המבקש בדבר הפליה, כאשר המגבלות שהושתו עליו מעוגנות בנסיבותיו הספציפיות, במסוכנות הנשקפת ממנו ובאירועים המיוחדים ספציפית לו.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בכסלו התשע"ט (4.12.2018).

ש ו פ ט